

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie X./2016
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 264/2016
populárny názov	Účelnosť náhrady trov právneho zastúpenia
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne.
skutkový stav a základné fakty	Rozsudkom okresného súdu z 24. apríla 2013 bola žalovaná obchodná spoločnosť zaviazaná zaplatiť sťažovateľke ako žalobkyni sumu 2 554,44 € s prísl. a trovy konania v sume 1 026,83 €. Okresný súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), keď úspešnej sťažovateľke priznal plnú náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie práva proti neúspešnej žalovanej. Krajský súd na základe odvolania žalovanej zo 17. septembra 2014 potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej a zmenil vo výroku o náhrade trov konania tak, že sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal, keď dospel k záveru, že neboli vynaložené účelne, a zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke len sumu 153 € zodpovedajúcu zaplatenému súdnemu poplatku za podanie žaloby. Sťažovateľke nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. Proti napadnutému rozsudku v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením z 31. augusta 2015 ako neprípustné odmietol. Sťažovateľka považovala napadnutý rozsudok v časti výroku o náhrade trov právneho zastúpenia za nedostatočne odôvodnený, arbitrárny a absolútne nepreskúmateľný.
z odôvodnenia	Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov o trovách konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, postupuje

nanajvyšš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd musel prisvedčiť názoru sťažovateľky, v zmysle ktorého zo žiadnych ustanovení ústavy ani Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť záver, že by účastníkovi konania (konkrétne v prerokovanej veci právnickej osobe súkromného práva), ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd aj v okolnostiach posudzovanej veci dospel k záveru, že výklad ustanovenia § 142 ods. 1 OSP krajským súdom v napadnutom rozsudku je arbitrárny a ústavne neudržateľný, keďže popiera účel náhrady trov konania, ktorým je kompenzácia výdavkov účastníkovi konania, ktoré musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania, na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. V súlade s tým je zákonná úprava náhrady trov konania založená na zásade úspechu v konaní, nie na zásade zásluhovosti. Úspešný je vo veci ten účastník konania, ktorého meritórnemu návrhu bolo vyhovené (mal vo veci plný úspech), čo je aj prípad sťažovateľky.

Zo súvisiaceho spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že žalovaná v podanom odvolaní napadla len výrok rozsudku okresného súdu vo veci samej, pričom aj dôvody odvolania smerovali len voči výroku, ktorým okresný súd zaviazal žalovanú za zaplatenie žalovanej sumy. Ústavný súd na základe uvedeného zistenia konštatuje, že krajský súd preskúmaním prvostupňového rozsudku nad rámec odvolania konal v rozpore s procesnými pravidlami obsiahnutými v Občianskom súdnom poriadku a v konečnom dôsledku tak znemožnil sťažovateľke realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva (napr. právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam, navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie a vyjadrovať sa aj k právnym dôsledkom z nich vyplývajúcim). Realizácia týchto procesných práv bola sťažovateľke v odvolacom konaní upretá práve postupom krajského súdu, ktorý nad rámec rozsahu odvolania vymedzeného žalovanou preskúmal a zmenil výrok prvostupňového rozsudku o trovách konania, pričom svoje rozhodnutie založil na dôvodoch, s ktorými sa prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal a ku ktorým sa sťažovateľka v odvolacom konaní nevyjadrovala, pretože vzhľadom na rozsah odvolania žalovanej k tomu ani nemala dôvod. Vydaniu napadnutého rozsudku tak predchádzal nezákonný postup krajského súdu, ktorým bola sťažovateľke odopretá spravodlivá ochrana jej práv v odvolacom konaní.

Vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodol o trovách odvolacieho konania, ústavný súd konštatuje, že tento výrok krajský súd nijako neodôvodnil. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Jeho zákonný rámec určuje § 157 ods. 2 OSP, pričom toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 OSP).

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Ako už ústavný súd vyššie uviedol, krajský súd svojím nezákonným postupom v odvolacom konaní uprel sťažovateľke realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Občiansky súdny poriadok priznáva, a tým jej odňal možnosť konať pred odvolacím súdom. Najvyšší súd tak v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci rozhodol nesprávne, keď v namietanom postupe krajského súdu nezhliadol vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP a dovolanie sťažovateľky ako neprípustné odmietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené tak ústavný súd rozhodol, že:

Základné práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3

	a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo výrokoch o náhrade trov konania a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie. Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 84/2014, III. ÚS 457/2014 ESĽP: Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	arbitrárnosť rozhodnutie-odôvodnenie advokát, advokácia-náhrada trov právneho zastúpenia dovolanie-prípustnosť

spisová značka	I. ÚS 357/2016
populárny názov	Náhrada škody počas reštitučného konania
sudca spravodajca	Milan Ľalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Aj keď spor o náhradu ušlého zisku, vzniknutého porušením povinnosti vydať včas vec podľa reštitučného zákona, začatý oprávnenou osobou voči osobe povinnej počas trvania reštitučného konania je závislý na výsledku tohto konania (v ňom sa meritorne rieši jedna z otázok, ktorá má povahu otázky predbežnej v spore o náhradu ušlého zisku), nič to nemení na závere, že samotnú možnosť domáhať sa náhrady ušlého zisku voči povinnej osobe má oprávnená osoba už aj v priebehu reštitučného konania.
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd medzitýmnym rozsudkom z 24. novembra 2013 vyslovil, že základ žaloby sťažovateľky ako oprávnenej osoby z reštitučného nároku na náhradu škody voči osobe povinnej, ktorá jej nevydala nehnuteľnosti v lehote uvedenej v § 5 ods. 2 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „reštitučný zákon“), je opodstatnený. Proti tomuto medzitýmnemu rozsudku okresného súdu podala odvolanie povinná osoba, na čo krajský súd uznesením z 24. novembra 2015 zrušil rozsudok okresného súdu vysloveným právnym názorom, že „<i>nevydanie veci v zákonom určenej lehote nezakladá automaticky právo na náhradu škody pre oprávnenú osobu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, ale že sa tak môže stať iba za podmienok uvedených v § 9 ods. 1 a § 10 ods. 1 reštitučného zákona</i>“. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že zrušujúce uznesenie krajského súdu bolo pre ňu prekvapivé, arbitrárne, nepreskúmateľné pre absenciu dôvodov, nezákonné, nespravodlivé, a tým aj ústavne neudržateľné pri právnom riešení otázky náhrady škody spôsobenej povinnou osobou voči osobe oprávnenej pri (ne)vydaní nehnuteľnosti, pretože záver krajského súdu, že reštitučný zákon vo vzťahu povinnej osoby k sťažovateľke legálne umožňoval nevydať nehnuteľnosť, pokiaľ mala pochybnosti, že nie sú dôvody na jej vydanie, pričom nárok na náhradu škody mohol obstať až po vydaní veci, bol nesprávny.
z odôvodnenia	Ústavný súd zásadne nepripúšťa ústavnú sťažnosť proti kasačnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré nie je konečné. Z toho však neplynie, že sa nemôžu vyskytnúť prípady, že aj kasačné rozhodnutia sú spôsobilé citeľne zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníka konania, napr. formulovaním ústavne nekonformného záväzného právneho názoru na riešenie veci, ktorý okresný súd nemôže nerešpektovať, hoci by sám mal pochybnosti o jeho zlučiteľnosti

	s ústavným poriadkom. Vyplýva to z kasačnej záväznosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je pre okresný súd bezpodmienečne záväzné, na rozdiel od záväznosti precedenčnej. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzickým a právnickým osobám ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť skôr, než skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím. Navyše, nevyhnutne akceptujúcim právny názor vysloveným krajským súdom v jeho kasačnom uznesení vydanom v odvolacom konaní, postihnutým vadou spočívajúcou v porušení ústavnoprocených práv účastníka takéhoto konania. Podstata presadenia nároku na vydanie veci podľa reštitučného zákona tkvie v tom, že ak nie je povinnosť vec vydať (vyplývajúca z § 5 citovaného zákona) splnená povinnou osobou dobrovoľne, obnoví sa vlastnícke právo oprávnenej osoby k veci až v nadväznosti na právoplatnosť súdneho rozhodnutia, ktorým sa vec vydáva alebo sa ukladá povinnosť uzavrieť dohodu o vydaní veci, prípadne povinnosť na nahradenie prejavu vôle k dohode o vydaní veci. Ústavný súd nemá pochybnosť o tom, že ak § 5 reštitučného zákona ukladá povinnej osobe vydať vec na základe včasnej písomnej výzvy oprávnenej osoby, ktorá preukáže svoj nárok na vydanie veci a uvedie spôsob jej prevzatia štátom, a to tým spôsobom, že s ňou uzavrie dohodu o vydaní veci a vec vydá najneskôr do 30 dní po uplynutí lehoty uvedenej v § 5 ods. 2 reštitučného zákona, ide o právnu povinnosť. Porušenie tejto povinnosti môže založiť zodpovednosť povinnej osoby za vznik škody tým spôsobenej oprávnenej osobe, a to v režime § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K tomu však treba dodať, že o porušenie povinnosti vydať vec v zmysle § 5 reštitučného zákona nepôjde počas doby, v priebehu ktorej nebude možné uzavrieť, že oprávnená osoba (popri splnení požiadavky včasnej písomnej výzvy a uvedenia spôsobu prevzatia veci štátom) povinnej osobe svoj nárok na vydanie veci „preukázala“, resp. hodnoverne preukázala (porov. § 5 ods. 1 prvú vetu reštitučného zákona). Tento záver platí bez zreteľa na to, či a ako dlho prípadne prebiehalo reštitučné konanie v sťažovateľkinej veci, lebo len pri splnení predpokladov obsiahnutých v § 5 ods. 1 a 2 reštitučného zákona oprávnenou osobou možno po uplynutí 30-dňovej lehoty obsiahnutej v § 5 ods. 3 citovaného zákona uzavrieť, že povinná osoba porušila povinnosť vydať vec oprávnenej osobe dobrovoľne. Až do doby, keď sa povinná osoba ocitne v omeškaní so splnením povinnosti vydať vec oprávnenej osobe dobrovoľne (ak vec na základe včas podanej písomnej výzvy a po uvedení spôsobu prevzatia veci štátom nevydala v zákonnej lehote, hoci jej oprávnená osoba svoj nárok na vydanie veci preukázala), možno u oprávnenej osoby uvažovať o možnom vzniku škody na ušlom zisku. Ide o škodu spôsobenú protiprávnym konaním povinnej osoby. Okolnosť, že (na žalobu oprávnenej osoby) prebieha reštitučné konanie, povinnú osobu nezbavuje povinnosti vydať vec dobrovoľne oprávnenej osobe. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici porušené bolo.</u> <u>Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: ÚS 105/09, III. ÚS 46/2013
súvisiace právne predpisy	zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov
klúčové slová	rozhodnutie sťažnosť reštitúcia-krivda pri reštitúcii

spisová značka	I. ÚS 392/2016
populárny názov	Riadne odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu

sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Chýbajúce riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu nemožno dodatočne odstraňovať v rámci vyjadrenia podaného v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR pred ústavným súdom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ ako súdny exekútor v konaní vedenom na jeho exekútorskom úrade a na príslušnom okresnom súde podal dňa 06.12.2006 na návrh oprávneného návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd uznesením zo dňa 18.04.2007 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal sťažovateľovi trovy vo výške 15.551,60 Sk na úhradu ktorých zaviazal oprávneného v exekučnom konaní. Krajský súd uznesením zo dňa 23.01.2008 zrušil rozhodnutie okresného súdu v časti týkajúcej sa priznaných trov sťažovateľovi a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd uznesením zo dňa 19.01.2015 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 70,64 eur. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie zo dňa 20.04.2015. Okresný súd uznesením zo dňa 18.05.2015 vydaným sudcom priznal sťažovateľovi trovy exekúcie vo výške 116,48 eur. V poučení uviedol, že proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné. Sťažovateľ podal proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolanie zo dňa 01.07.2015, v ktorom namietal neprípustnosť odvolania dôvodiac príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a nesprávnosť poučenia poukazujúc pritom na ustanovenie § 204 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia. Krajský súd uznesením zo dňa 13.01.2016 rozhodol tak, že odvolanie odmieta z dôvodu jeho oneskoreného podania po uplynutí lehoty 15 dní.
z odôvodnenia	Zásadnou námietkou sťažovateľa je nevysporiadanie sa krajského súdu s jeho podstatnou odvolacou námietkou, a to otázkou prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu o trovách exekúcie (trovách sťažovateľa ako súdneho exekútora) v prípade zastavenia exekúcie. Okresný súd uznesením rozhodol o trovách súdneho exekútora po zastavení exekučného konania a v poučení o opravnom prostriedku proti uzneseniu uviedol, že proti nemu odvolanie nie je prípustné. Sťažovateľ argumentujúc prípustnosťou odvolania proti uzneseniu okresného súdu podal proti nemu odvolanie, a to po uplynutí 15 dní od jeho doručenia dôvodiac tým, že v súlade s § 204 ods. 2 druhou vetou Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v prípade nesprávneho poučenia o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno odvolanie podať do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia. Krajský súd v napadnutom uznesení bez ďalšieho odôvodnenia vyslovil záver, že sťažovateľ nepodal odvolanie v 15-dňovej odvolacej lehote, a z toho dôvodu jeho odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. a) OSP odmietol pre oneskorené podanie. Vo vyjadrení k samotnej sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, krajský súd uviedol, že ak sa teda sťažovateľ domnieva - domnieval, že voči uzneseniu súdu prvého stupňa je prípustné odvolanie, s čím sa odvolací súd stotožnil, mal toto odvolanie podať v lehote 15 dní od doručenia uznesenia, pričom sám sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že túto lehotu nedodrжал. Krajský súd ani vo svojom vyjadrení k sťažnosti logicky neujasn timer, akými úvahami sa spravoval pri učením záveru o oneskorenom podaní odvolania sťažovateľom. Naopak, jeho vyjadrenie opomína základné logické pravidlá, keď sa na jednej strane stotožňuje so stanoviskom sťažovateľa o prípustnosti odvolania proti uzneseniu okresného súdu a na druhej strane konštatuje, že nie je možné dospieť k záveru, že by sťažovateľ bol poučený nesprávne o možnosti podať odvolanie (pričom v poučení okresný súd uviedol, že odvolanie prípustné

	nie je, pozn.). Rovnako opomína vnútornú logiku, keď krajský súd v prípade prípustného odvolania (teda nesprávneho poučenia o jeho neprípustnosti) pojednáva o zachovaní 15-dňovej odvolacej lehoty bez akejkoľvek úvahy o splnení podmienok pre aplikáciu § 204 ods. 2 OSP o možnosti podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia rozhodnutia, naopak, o aplikácii tohto ustanovenia uvažuje v prípade neprípustného odvolania (teda správneho poučenia o jeho neprípustnosti). Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave porušené boli.</u> <u>Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05 ESĽP: Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	opravný prostriedok-riadny trovy konania-trovy exekúcie

spisová značka	I. ÚS 395/2016
populárny názov	Náhrada škody spôsobená začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1
analytická právna veta	Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré bolo zastavené alebo došlo k oslobodeniu spod obžaloby, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V rámci trestného konania čl. 20 ods. 1 ústavy obvinenému priznáva aj právo na ochranu zaistených peňažných prostriedkov v priebehu tohto konania, ktorému korešponduje zákonná povinnosť príslušných orgánov činných v trestnom konaní zabezpečiť ich ochranu zodpovedajúcu okolnostiam prípadu s ohľadom na základnú zásadu trestného konania, podľa ktorej mali tieto orgány okrem iného i dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom konania vedeného okresným súdom, ktorého predmetom bol návrh na náhradu škody z dôvodu sťažovateľom namietaného nesprávneho úradného postupu orgánov prokuratúry. Okresný súd rozsudkom zo 17. júna 2004 žalobu zamietol a krajský súd ho rozsudkom z 20. septembra 2005 potvrdil. Ústavný súd však v náleze č. k. III. ÚS 117/06-53 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na základe čoho rozsudok krajského súdu z 20. septembra 2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní rozhodol okresný súd o žalovanom nároku rozsudkom z 8. októbra 2009, ktorým Slovenskú republiku – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, vystupujúcu v postavení žalovaného v 2. rade zaviazal na zaplatenie sumy 39 616,54 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 38 281,68 € od 3. decembra 1999 do 31. decembra 2001 a zo sumy 31 096,49 € od 1. januára 2002 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Tento v poradí druhý rozsudok krajský súd potvrdil rozsudkom z 30. septembra 2010. Uznesením najvyššieho súdu z 13.

	septembra 2012 boli však aj tieto rozsudky okresného súdu a krajského súdu zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Okresný súd posledným rozsudkom zo 17. januára 2014 návrh sťažovateľa proti žalovanému v 2. rade zamietol, nepriznávajúc mu ani náhradu trov konania, pričom krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Podľa názoru sťažovateľa malo k zásahu do ústavou zaručeného práva vlastníť majetok dôjsť nepriznaním náhrady škody, ktorá mala na jeho majetku (peňažných prostriedkoch vedených na bankových účtoch) vzniknúť v dôsledku sporného postupu orgánov prokuratúry v jeho trestnej veci, ktorá skončila zastavením trestného stíhania.
z odôvodnenia	Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí stotožnil so záverom okresného súdu o nespĺnení prvotnej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je existencia nesprávneho úradného postupu. Uvedený záver sa mal opierať o výklad § 79b zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) účinného do 31. októbra 1999, z ktorého krajský súd v zhode s okresným súdom vyvodil, že v čase podania žiadosti sťažovateľa mohol prokurátor zrušiť zaistenie výlučne iba v prípade, ak by zaistenie účtu už v danom čase nebolo na účely trestného konania potrebné, a že prokurátor nemohol v rámci svojich zákonom daných oprávnení vykonať žiadne iné úkony smerujúce k ochrane finančných prostriedkov. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd aj s prihliadnutím na už ústavným súdom v danej veci vyslovené právne názory neaplikoval na prípad dopadajúce právne normy spôsobom ústavne zlučiteľným s obsahom čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd zdôrazňuje, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1. júla 2004 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. V uvedenom prípade kľúčovou otázkou pri rozhodovaní o sťažovateľovej žalobe bolo posúdenie postupu orgánov činných v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi, v dôsledku ktorého malo dôjsť k vzniku jeho škody. Status sťažovateľa v rámci trestného konania bol určený predovšetkým základným princípom platným v tomto konaní, ktorým je prezumpcia neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, ktorého cieľom je okrem iného i to, aby obvinený z trestného činu neznášal negatívne dôsledky z tohto obvinenia rovnajúce sa následkom súdneho rozhodnutia o vine. V rámci trestného konania čl. 20 ods. 1 ústavy sťažovateľovi priznáva aj právo na ochranu zaistených peňažných prostriedkov v priebehu tohto konania, ktorému korešponduje zákonná povinnosť príslušných orgánov činných v trestnom konaní zabezpečiť ich ochranu zodpovedajúcu okolnostiam prípadu s ohľadom na základnú zásadu trestného konania uvedenú v § 2 ods. 4 prvej vety v tom čase platného Trestného poriadku, podľa ktorej mali tieto orgány okrem iného i dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Povinnosťou krajského súdu teda v danom prípade bolo predovšetkým posúdiť, či orgány činné v trestnom konaní interpretovali a aplikovali relevantné ustanovenia Trestného poriadku, resp. zákona o prokuratúre, súvisiace s možnosťou zaistenia peňažných prostriedkov, ako aj ochrany zaistených peňažných prostriedkov pred eventuálne hroziacou škodou ústavne súladným spôsobom podľa čl. 152 ods. 4 ústavy. Právo sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1 ústavy by teda zo strany krajského

súdu bolo rešpektované v tom prípade, ak by krajský súd posúdil predmetnú vec vo vyššie uvedenom kontexte, náležite zistil skutkový a právny stav tejto veci a až následne vydal rozhodnutie vo veci samej.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku síce deklaroval, no v skutočnosti neprihliadol na obsah a zmysel už naznačených zásad korigujúcich ústavnú zlučiteľnosť rozhodnutia o sťažovateľom uplatnenom práve na náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená rozhodovacou činnosťou prokuratúry o zaistení finančných prostriedkov sťažovateľa na jeho účtoch v banke. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá výklad, podľa ktorého by mala byť každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) odčinená. Uvedené korešponduje aj so záverom vysloveným ústavným súdom v náleze č. k. III. ÚS 117/06-53 z 23. augusta 2006 v spojitosti s dopadom princípu prezumpcie nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, ktorého podstatou je zásada, že osoba obvinená, ktorej obvinenie bolo neskôr zrušené by nemala znášať negatívne dôsledky z obvinenia rovnajúce sa následkom súdneho rozhodnutia o vine. Pritom je zrejmé, že v tejto konkrétnej veci sa sťažovateľ nemôže domôcť uspokojenia svojej pohľadávky na vyplatenie svojich finančných prostriedkov vedených na účte úpadcu uznanej v konkurznom konaní.

V danom prípade sa však krajský súd (obdobne ako okresný súd) v zásade sústredil len na odôvodnenie nemožnosti orgánov prokuratúry postupovať podľa obsahu žiadostí, ktoré im vo vzťahu k ochrane svojich finančných prostriedkov sťažovateľ počas ich zaistenia adresoval aplikujúc prísne gramatický výklad príslušných ustanovení vtedy platného Trestného poriadku umožňujúceho len zaistenie a zrušenie zaistenia finančných prostriedkov, nezohľadnil však zodpovednosť orgánov prokuratúry za ochranu zaisteného majetku v kontexte platných zásad jej činnosti, aj v tom čase normatívne vyjadrených v § 3 zákona č. 314/1996 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorých bola prokuratúra pri výkone svojej pôsobnosti povinná využívať všetky zákonné prostriedky tak, aby sa zabezpečila dôsledná, účinná a rýchla ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb a štátu. Krajským súdom uskutočnený výklad relevantných právnych noriem (§ 79b Trestného poriadku účinného v čase zaistenia v nadväznosti na § 18 zákona č. 58/1969 Zb.) obmedzujúci sa na skúmanie, či orgány prokuratúry neporušili výslovne v právnych normách formulované právomoci (postupy), ktoré by jedine mohli odôvodňovať zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postu orgánov prokuratúry, považuje ústavný súd za neprimerane reštriktívny a rozporný s už formulovanými zásadami, ktoré sú podstatným korektívom pre výklad pojmu nesprávny úradný postup. Žiada sa v tejto súvislosti pripomenúť, že výklad (definíciu) tohto pojmu zákonodarca prenechal orgánom aplikujúcim právo.

Právne závery v podstatnom spočívajúce len na hodnotení nedostatkov žiadostí sťažovateľa na zrušenie zaistenia jeho finančných prostriedkov, resp. na nepreukázaní iných možností prokuratúry, pokiaľ ide o zaistenie ďalšieho majetku sťažovateľa, neprimerane zužuje možnosť postihnutej osoby nezákonne obvinenej (zastavenie trestného stíhania vzhľadom na záver o tom, že skutok nie je trestným činom je potrebné považovať za rozhodnutie deklarujúce nezákonnosť predchádzajúceho trestného stíhania) domáhať sa náhrady škody na majetku zaistenom počas takéhoto nezákonne vedeného trestného stíhania. Tým, že konajúci krajský súd v podstate odmietol sťažovateľovi priznať právnu ochranu napadnutým súdnym rozhodnutím na základe uvedených dôvodov, zasiahol do obsahu základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy (a obdobne práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu) priznávajúcich aj právo na ochranu zaistených peňažných prostriedkov v priebehu trestného konania, ktorému, ako už bolo uvedené v náleze ústavného súdu č. k. III. ÚS 117/06-53 z 23. augusta 2006, korešponduje zákonná povinnosť príslušných orgánov činných v trestnom konaní zabezpečiť ich ochranu zodpovedajúcu okolnostiam prípadu s ohľadom na základnú zásadu trestného konania uvedenú v § 2 ods. 4 prvej vety v tom čase platného Trestného poriadku.

Vo zvyšnej časti (t. j. pokiaľ ide o namietané porušenie práv zaručených čl. 20 ods. 2 až 5 ústavy) ústavný súd sťažnosti nevyhovел, keďže nevzhladol relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom a obsahom uvedených

	článkov ústavy. Predmet konania pred všeobecným súdom sa totiž netýkal ani majetku, ktorý môže byť len vo vlastníctve štátu (čl. 20 ods. 2 ústavy), ani spôsobu výkonu práv a povinností vlastníka (čl. 20 ods. 3 ústavy), rovnako ani vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia majetku (čl. 20 ods. 4 ústavy), keďže sa v konaní nerozhodovalo o náhrade za vyvlastnený majetok, a napokon ani posúdeniu dôvodu jeho nadobudnutia – nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov (čl. 20 ods. 5 ústavy). Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach porušené bolo.</u> <u>Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovel.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	ÚS SR: III. ÚS 303/07, I. ÚS 23/01, II. ÚS 8/97, III. ÚS 412/2010 ESĽP: PINE VALLEY DEVELOPMENTS LTD. a iní v. Írsko z 29. 11. 1991, PRESSOS COMPANIA NAVIERA S. A. a iní v. Belgicko z 20. 11. 1995, Kopecký v. Slovenská republika (No 44912/98) z 28. septembra 2004 NS SR: 4 M Cdo 15/2009 z 18. októbra 2010, 5 Cdo 126/2009 z 30. júna 2010, 2 M Cdo 15/2014 zo 16. decembra 2014
súvisiace právne predpisy	zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	náhrada škody (ujma)-majetková ujma prokurátor, prokuratúra zodpovednosť-organov verejnej moci nesprávny úradný postup práva a slobody – základné ľudské práva a slobody-právo vlastníť majetok

spisová značka	I. ÚS 408/2016
populárny názov	Zásahy súdu do reštrukturalizačného konania
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	14.09.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 37 ods. 3 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (uverejnený v zbierke vyhláškou ministra zahraničných vecí č. 120/1976 Zb.) čl. 14 ods. 1
analytická právna veta	Zrušenie uznesení prijatých na schôdzi veriteľov, ktorými boli zvolení členovia veriteľského výboru v reštrukturalizačnom konaní okresným súdom je absolútne neprijateľným zásahom do priebehu tohto reštrukturalizačného konania, nakoľko okresný súd na takýto zásah nemá právomoc podľa príslušných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Otázka oprávnení veriteľov hlasovať na schôdzi veriteľov v reštrukturalizačnom konaní je totiž upravená samostatne, a to ustanovením § 126 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, pričom okresný súd využitím analógie legis podporne aplikoval ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúce konkurzné konanie.
skutkový stav a základné fakty	Uznesením z 2. júla 2015, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 9. júla 2015, okresný súd povolil reštrukturalizáciu dlžníka, pričom následne sa 16. septembra 2015 v súlade s § 126 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) uskutočnila

	schôdza veriteľov dlžníka, na ktorej bolo prijaté aj uznesenie č. 1, ktorým schôdza veriteľov neschválila návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka; ako aj uznesenie č. 3, ktorým bola sťažovateľka ako jedna z veriteľov zvolená za člena veriteľského výboru; uznesenie č. 4, 5 a uznesenie č. 6, ktorými boli za členov veriteľského výboru zvolení ďalší traja veritelia. Dňa 21. septembra 2015 bol okresnému súdu doručený návrh jedného z dlžníkových veriteľov, ktorým sa z dôvodu nezákonnosti domáhal zrušenia uznesení č. 1, 3, 4, 5 a 6, ktoré boli prijaté na schôdzi veriteľov konanej 16. septembra 2015. Návrhu okresný súd v celom rozsahu vyhovel a sťažnosťou napádaným uznesením z 2. októbra 2015 uvedené uznesenia zrušil. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta neústavnosť uznesenia okresného súdu z 2. októbra 2015 s odôvodnením, že jeho prijatím okresný súd prekročil svoju právomoc, pretože „<i>Reštrukturalizačné konanie je komplexný proces, v ktorom práva a povinnosti jeho účastníkov ako aj zákonodarcom zverenú právomoc súdu upravuje Zákon o konkurze a reštrukturalizácii v ust. §§ 108 až 165. V žiadnom z týchto ustanovení zákon nedáva súdu právomoc rozhodovať o návrhu (podnete), ktorý podal jeden z veriteľov a o ktorom súd vydal napadnuté uznesenie.</i>“
z odôvodnenia	Ústavný súd v prvom rade podotýka, že otázka oprávnenia a rozsahu tohto oprávnenia veriteľov hlasovať na schôdzi veriteľov v reštrukturalizačnom konaní je upravená samostatne, a to ustanovením § 126 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, takže v tomto smere nie je nutné v reštrukturalizačnom konaní využitím analógie legis podporne aplikovať pre posúdenie tejto otázky ustanovenie § 35 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii upravujúce konkurzné konanie, tak ako to učinil okresný súd. V danom prípade okresný súd kritikou prísneho zákonného formalizmu reštrukturalizačného konania odôvodnil nutnosťou subsidiárnej aplikácie ustanovení o konkurze aj na reštrukturalizačné konanie, ktoré by ho (rozumej súd) oprávňovali vo vyššej ako zákonom dovolenej a prípustnej miere usmerňovať a kontrolovať vzťahy medzi veriteľmi a dlžníkom v reštrukturalizačnom konaní, ospravedlňujúc súčasne tieto zásahy nutnosťou zabezpečiť rovnaké postavenie všetkých veriteľov, t. j. aj tých veriteľov, ktorí práve v reštrukturalizačnom konaní majú možnosť dosiahnuť uspokojenie svojich pohľadávok voči dlžníkovi vo väčšom rozsahu, ako by to bolo v konkurznom konaní. Okresný súd tak na jednej strane preceniac ním proklamovaný záujem na rovnakom postavení všetkých veriteľov (celkovo 5 veriteľov, pozn.), z ktorých má v danom prípade väčšina (4 veritelia, pozn.) záujem na reštrukturalizačnom konaní (okrem veriteľa č. 5, pozn.), t. j. ktorí majú záujem na uspokojení svojich pohľadávok v čo najväčšej miere pri súčasnom zachovaní dlžníka; na strane druhej nedocenil dôsledky, resp. dopad svojho rozhodnutia, ktorým kritizujúc prílišný formalizmus reštrukturalizačného konania predurčený jeho špecifickým účelom (stanovenie mantinelov, resp. prísnych pravidiel „druhej šance“, pri porušení ktorých táto „druhá šanca“ zaniká, pozn.) zrušil uznesenia prijaté na schôdzi veriteľov, v konečnom dôsledku čoho tak okresný súd vytvoril stav akejsi iluzórnej formálnej rovnosti veriteľov a súčasne stav, ktorý je nezlučiteľný so zákonom. Odhliadnuc od skutočností, ako už bolo uvedené, že okresný súd svoju právomoc rozhodnúť vo veci počtu hlasov jednotlivých veriteľov, ktorými mohli disponovať na schôdzi veriteľov, založil na základe pre daný prípad nepríslušného ustanovenia § 35 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, okresný súd navyše na jednej strane kritizuje formalizmus zákona pri úprave reštrukturalizačného konania, čím ospravedlňuje aplikáciu § 35 ods. 8 zákona o konkurze a reštrukturalizácii aj na reštrukturalizačné konanie, avšak na strane druhej sám propaguje formalistický prístup pri určení počtu hlasov veriteľov na schôdzi veriteľov. Okresný súd totižto akoby na jednej strane prisvedčil vecnej argumentácii reštrukturalizačného správcu, že v prípade veriteľa č. 5 si tento uplatnil identickú pohľadávku z dvoch právnych titulov, ktoré boli v zozname pohľadávok vedené pod č. 5 a č. 7, a teda, že tento veriteľ č. 5 si vzhľadom na charakter týchto pohľadávok bude môcť voči dlžníkovi de facto uplatňovať iba jedno peňažné plnenie (s. 5 a nasl. napadaného uznesenia, pozn.), avšak na strane druhej aj napriek tejto vecnej argumentácii súčasne okresný súd konštatuje, že keďže obidve tieto pohľadávky boli v čase konania schôdze

	veriteľov vnesené do zoznamu zistených a reštrukturalizačným správcom nepopretých pohľadávok, mali byť veriteľovi č. 5 čisto formálne priznané hlasy za obe tieto pohľadávky, aj napriek ich materiálnej duplicitite. Týmto postojom okresný súd nastolil v dotknutom reštrukturalizačnom konaní stav iluzórnej formálnej rovnosti veriteľov, pretože z čisto formalistického dôvodu priznal veriteľovi č. 5 duplicitne hlasy za identickú pohľadávku, v dôsledku čoho vytvoril síce ilúziu rovnakého zaobchádzania so všetkými veriteľmi, t. j. ilúziu vytvorenia rovnakých šancí pre všetkých veriteľov na dosiahnutie uspokojenia ich predstáv o spôsobe uspokojenia ich pohľadávok voči dlžníkovi, avšak súčasne túto nastolenú rovnosť naruša skutočnosť, že týmto formálnym priznaním hlasov veriteľovi č. 5, ktorý by tak mal k dispozícii 4 886 676 hlasov [t. j. po sčítaní pohľadávky č. 5 (2 407 410,52 €) a pohľadávky č. 7 (2 479 265,69 €), pozn.] došlo k potretiu a potlačeniu názoru ostatných štyroch veriteľov, ktorí majú k dispozícii spolu iba 2 860 342 hlasov, takže aj napriek ich prevažujúcemu záujmu na reštrukturalizačnom konaní, ako aj záujmu dlžníka, by boli prehlasovaní veriteľom č. 5, ktorý ako jediný má záujem na vyhlásení konkurzu aj napriek tomu, že tento veriteľ sám návrh na jeho vyhlásenie nepodal. Vzhľadom na uvedené tak okresný súd aj napriek ním tvrdenej snahe zabezpečiť rovnaké postavenie všetkým veriteľom týmto svojim formálnym postojom pri určení počtu hlasov jednotlivých veriteľov nemajúcim materiálny základ prejedlikoval stav, kedy svojim rozhodnutím v skutočnosti postavil veriteľov do nerovnakého postavenia, pokiaľ ide o možnosť presadiť svoj názor na spôsob uspokojenia ich vzťahov s dlžníkom, aj napriek okresným súdom presadzovanej snahe uprednostniť usporiadanie vzťahov dlžníka v reštrukturalizačnom konaní. Okresný súd okrem uvedeného svojim rozhodnutím vytvoril stav zákona neznámy, pretože zrušením uznesení prijatých na schôdzi veriteľov, ktorými boli zvolení členovia veriteľského výboru v reštrukturalizačnom konaní, absolútne neprijateľne zasiahol do priebehu tohto reštrukturalizačného konania, ktoré touto svojou aktivitou okresný súd vlastne preklopil nevyhnutne do nutnosti vyhlásenia konkurzného konania, čo je v rozpore so záujmom väčšiny veriteľov, ktorých hlasy sú nepochybné, ako aj so záujmom dlžníka. Ak totiž podľa § 127 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii na schôdzi veriteľov nebudú zvolení za členov veriteľského výboru aspoň traja členovia z radov veriteľov, tak reštrukturalizačný správca je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu, pretože zákon o konkurze a reštrukturalizácii nepozná situáciu, aby po neúspešnej schôdzi veriteľov, na ktorej nebol zvolený veriteľský výbor, mohol reštrukturalizačný správca opätovne zvolať schôzdu veriteľov. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj základné právo na rovnosť účastníkov v súdnom konaní zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Okresného súdu Bratislava I porušené bolo.</u> <u>Uznesenie Okresného súdu Bratislava I zrušil a vrátil mu ho na ďalšie konanie.</u> <u>Sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07
súvisiace právne predpisy	zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie-reštrukturalizácia súd-právomoc všeobecného súdu

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 485/2016
populárny názov	Právomoc ústavného súdu pri rozhodovaní o väzbe
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5
analytická právna veta	Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. V konaní o väzbe nemusí byť obvinený osobne vypočutý na oboch stupňoch konania v rámci riadneho inštančného postupu.
skutkový stav a základné fakty	Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej jednotky finančnej polície, Expozitúry Západ v Nitre zo 14. mája 2014 bolo proti sťažovateľke vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin poisťovacieho podvodu. Uznesením okresného súdu zo 16. mája 2014 v spojení s uznesením krajského súdu z 26. mája 2014 bola sťažovateľka vzatá do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd svojím ďalším uznesením z 25. septembra 2015 v spojení s uznesením krajského súdu z 29. októbra 2015 zamietol žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby. Okresný súd v uznesení z 25. septembra 2015 rozhodol okrem zamietnutia žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby, aj o tom, že nenahrádza väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a neprijíma ani písomný sľub sťažovateľky a mení dôvody väzby sťažovateľky len na dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd uznesením z 29. októbra 2015 rozhodol o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky voči uzneseniu okresného súdu z 25. septembra 2015 a zároveň neprijal peňažnú záruku, ako prostriedok nahradzujúci väzbu sťažovateľky. Následne podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 dohovoru Ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) a c) dohovoru z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, nakoľko tieto články nemajú príčinné uplatnenie v okolnostiach sťažovateľkinho väzobného stíhania, ktoré boli predmetom rozhodovania krajského súdu v napadnutom uznesení z 29. októbra 2015. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Aj čl. 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje,

aby k pozbaveniu osobnej slobody došlo „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a každé dohovorom prípustné pozbavenie osobnej slobody [čl. 5 ods. 1 písm. a) až f)] musí byť „zákonné“.

Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane.

Väzba musí byť chápaná ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného na účely trestného konania v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jeho použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu. Súčasťou vyššie uvedených záruk je obsiahnuté aj právo samotného obvineného/obžalovaného iniciovať konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná.

Z doterajšej judikatúry EŠLP taktiež vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovvej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale je možné ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky.

Po ústavnom prieskume napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že z jeho odôvodnenia vo vzťahu k zákonom predpokladanému ďalšiemu zotrvaníu sťažovateľky vo výkone väzby nevyplýva nič, čo by signalizovalo arbitrárny alebo zjavne neopodstatnený výklad relevantnej zákonnej úpravy vo veci konajúcim krajským súdom, vrátane právnej úpravy práva na slobodu a bezpečnosť podľa dohovoru s dôsledkom porušenia sťažovateľkou označených práv a jej ďalším nezákonným zotrvaním vo výkone preventívnej väzby. Ústavný súd teda konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Trestného poriadku podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov a skutkových okolností posudzovanej veci, v dôsledku čoho sú adresné, konkrétne a vo svojich záveroch aj logické, v dôsledku čoho ich ústavný súd vníma ako legitímne a právne akceptovateľné nielen z hľadiska zákonnosti, ale aj ústavnosti. Zo záverov, ku ktorým dospel krajský súd pri posudzovaní podmienok ďalšieho zotrvania sťažovateľky vo väzbe v jej trestnej veci, pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu a krajský súd (prihliadajúc aj k príslušnej časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 25. septembra 2015, pozn.) dostatočne podrobne zdôvodnil sťažovateľkou predstretú podstatné námietky a pretrvávajúce okolnosti pozbavenia jej osobnej slobody, pričom neopomenul zdôvodniť potrebu ponechania sťažovateľky, resp. aj sťažovateľky vo väzbe poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z hľadiska materiálnej interpretácie podmienok preventívnej väzby, ktoré podrobne aj vo svojom rozhodnutí vysvetlil. Opakovanie týchto dôvodov počas trvania väzby, za predpokladu, že táto bola počas jej trvania, podrobená niekoľkonásobnému/pravidelnému preskúmaniu súdom, nie je východiskom ich oslabenia a predpokladom vyslovenia porušenia práv podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Reagujúc na námietku sťažovateľky o tom, že „Argumenty za prepustenie a proti nemu nesmú byť všeobecné a abstraktné, ale musia odkazovať na špecifické skutočnosti a osobné pomery danej osoby, ktoré odôvodnia jej väzbu... . Osobitne preventívna väzba nemôže byť považovaná za prostriedok všeobecnej prevencie, ale musí smerovať k zabráneniu spáchania konkrétneho trestného činu... .“, ústavný súd poukazuje na to, že už len samotný rozsah trestnej činnosti kladenej aj sťažovateľke za vinu spočívajúcej v sedemdesiatich skutkoch majetkovej povahy páchanej minimálne na báze vysoko sofistického prvku po dlhší čas so škodou presahujúcou sedemstotisíc eur vysiela dostatočne

	čitateľný, ba až transparentný signál pretrvávajúceho, vysoko odôvodneného podozrenia z možného pokračovania v páchaní ďalšej trestnej činnosti majetkového charakteru sťažovateľkou, ktorej doposiaľ zadokumentovaný priebeh je považovaný za učebnicový prípad. Práve tieto okolnosti sú katalyzátorom naliehavého spoločenského záujmu na objasnení tejto trestnej činnosti so záujmom na eliminácii jej páchania v budúcnosti. V kontexte konštatovaného nie je možné krajskému súdu vytknúť ani to, že neprijal peňažnú kauciu a to v dôsledku absencie výnimočných okolností zákonom predpokladaných, ktorých právomoc skúmať a posudzovať ich spadá do výlučnej právomoci všeobecných súdov a nie ústavného súdu. V naznačených súvislostiach ústavný súd teda považuje sťažovateľkou predostretú argumentáciu v tejto jej časti za zjavne neopodstatnenú. Ani z judikatúry ústavného súdu, ani z judikatúry EŠLP nevyplýva, že v konaní o väzbe musí byť sťažovateľ osobne vypočutý na oboch stupňoch konania. Rešpektovanie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru vyžaduje, aby v priebehu väzby obvineného bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby (v rámci konaní spadajúcich pod režim čl. 5 ods. 4 dohovoru) v primeraných (t. j. relatívne krátkych) časových intervaloch. Osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom je nevyhnutná vždy, keď to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyžaduje povaha skutočností (tvrdení a skutkových okolností), ktoré majú byť predmetom posúdenia súdom, alebo ak vzhľadom na procesnú situáciu a povahu prerokúvaných skutočností je zabezpečenie osobnej prítomnosti obvineného nevyhnutným predpokladom rešpektovania kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní. Zo zákonnej dikcie § 302 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva fakultatívna možnosť, nie obligatórna zákonom uložená povinnosť, predsedu senátu odvolacieho súdu uskutočniť neverejné zasadnutie za prítomnosti sťažovateľa ako obvineného a jeho obhajcu. Ústavný súd by sa k tejto možnosti priklonil napr. vtedy, ak by v okolnostiach posudzovanej veci nebola sťažovateľka vypočutá ani pred prvoinštančným súdnym orgánom ku skutočnostiam, na ktoré ju ako obvinenú treba vypočuť, alebo za situácie, ak by pred rozhodnutím odvolacieho súdu vyšli najavo nové, dosiaľ nepoznané skutočnosti a obvinená výslovne na svojom výsluchu k týmto okolnostiam trvala z dôvodu, že sú významné pre rozhodnutie súdu k otázke jej zotrvania vo väzbe. K takému záveru krajský súd nedospel a naopak skonštatoval, že neprijal peňažnú záruku z dôvodu nezistenia výnimočných okolností veci, ktoré by jej prijatie odôvodnili. Nezanedbateľnou skutočnosťou je aj samotný fakt, že okolnosti sťažovateľkinho väzobného stíhania sú predmetom mnohonásobného skúmania všeobecnými súdmi (celkovo od mája 2014 do septembra 2015 už viac ako 20-krát, pozn.) a to v pravidelných intervaloch, keď sťažovateľka môže ďalšiu svoju žiadosť o prepustenie z väzby podporiť aj poskytnutím peňažnej záruky. Z vyššie uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky aj v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 76/02, III. ÚS 48/00, II. ÚS 55/98, III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 318/06, IV. ÚS 45/08, IV. ÚS 290/07, EŠLP: Bozano v. Francúzsko z 18. 12. 1986, bod 54; Benham v. Veľká Británia z 24. 9. 1992, Herczegfalvy v. Rakúsko z 11. 5. 2004, Morsink v. Holandsko z 10. 6. 1996, bod 40; Stanev v. Bulharsko zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. v. Slovinsko z 12. 6. 2014, bod 121, Lukanov v. Bulharsko z 20. 3. 1997, bod 43, Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, bod 45, Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, bod 5, Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. 2. 2000,
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	väzba-dôvody väzby väzba-peňažná záruka

spisová značka	I. ÚS 488/2016

populárny názov	Podmienka vyčerpania prípustného opravného prostriedku
sudca spravodajca	Milan Lalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 2 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Odpustenie podmienky vyčerpania prípustného opravného prostriedku podľa ustanovenia § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, neprichádza do úvahy len pre subjektívny názor sťažovateľa na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu.
skutkový stav a základné fakty	Právny predchodca sťažovateľky si žalobným návrhom na okresnom súde uplatnil proti odporcovi nárok na zaplatenie dlžnej sumy s príslušenstvom vyplývajúcej z úverovej zmluvy. Okresný súd rozsudkom zo 17. februára 2014 žalobe právneho predchodcu sťažovateľky vyhovel a uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi žalovanú pohľadávku. Proti rozsudku okresného súdu podal odporca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil premlčaním pohľadávky navrhovateľa v zmysle občianskoprávných predpisov, ktoré aplikoval poukazujúc na ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 102/2014 Z. z. Sťažovateľka uviedla, že zásadne odmieta prístup odvolacieho súdu, ktorý pri svojej rozhodovacej činnosti v záujme „ochrany spotrebiteľa“ svojvoľne aplikoval právne normy a ignoroval všeobecne platný zákaz retroaktivity.
z odôvodnenia	Ústavná sťažnosť v uvedenom prípade smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku krajského súdu, pričom zmeňujúci rozsudok znamená priamu prípustnosť dovolania. Od reformy civilného procesu z roku 1991, ktorým sa civilný proces vrátil modifikovane k prvorepublikovým moderným tradíciám, sa dovolaním označujú v podstate dva odlišné procesné inštitúty. Jedným je ochrana proti najzávažnejším procesným záťažiam, tzv. zmätočné dovolanie podľa § 237 OSP, kde rozhodnutie o jeho prípustnosti a opodstatnenosti v podstate splýva. Druhým je dovolanie podľa § 238 a § 239 OSP. Cieľom tohto druhého dovolania je zjednotiť rozdielne názory, spravidla hmotnoprávne, krajského súdu a okresného súdu na jednu vec, a tým zjednocovanie judikatúry vôbec. Obrazne povedané, ide aj o súdenie medzi súdmi, ktoré rozhoduje najvyšší súd. V tomto prípade je daná prípustnosť typom a povahou výroku (§ 238 ods. 1 OSP: „Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.“). Sťažovateľka si je vedomá, že vo veci bolo možné podať dovolanie, ale žiada, aby ústavný súd neodmietol jej sťažnosť a zohľadnil fakt, že túto podmienku nespĺnila z dôvodov hodných osobitného zreteľa, za ktoré považuje skutočnosť, že najvyšší súd s ohľadom na platnú právnu úpravu § 5b zákona o spotrebiteľoch nie je podľa jej názoru nestranným súdom, ktorý by napĺňal podmienky základného práva na súdnu ochranu. Podľa jej názoru musí súd každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezáujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a všetkým účastníkom poskytol rovnaké príležitosti na uplatnenie ich práv. Podľa názoru sťažovateľky dôkazom, že najvyšší súd nie je súdom nestranným v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, je jeho aktuálna rozhodovacia prax v obdobných prípadoch (sťažovateľka odkazuje na konkrétne rozhodnutia najvyššieho súdu), keď aplikáciou ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 102/2014 Z. z. aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred jeho účinnosťou, ignoruje všeobecne platný zákaz spätného pôsobenia právnych noriem, pričom takáto prax senátov najvyššieho súdu sa už stala pravidlom. Sťažovateľka poukazuje aj na skutočnosť, že zrušenia rozhodnutí v spotrebiteľských veciach sa nedomohol ani generálny prokurátor, ktorý v obdobných veciach podal mimoriadne dovolanie. Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že v konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a už vôbec nie v konkrétnej veci sťažovateľky, kde predmetom prieskumu vôbec nie je rozhodnutie najvyššieho súdu, nie je jeho

	úlohou zaujímať a formulovať stanovisko k rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, aby sa, ako to požaduje sťažovateľka, mohlo stať „významným upozornením pre všetky všeobecné súdy“. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	ÚS SR: II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010, II. ÚS 313/2015
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	dovolanie-nepodanie spotrebiteľ, spotrebiteľské právo-spotrebiteľská zmluva

spisová značka	I. ÚS 489/2016
populárny názov	Námietka uplatnená až v konaní o sťažnosti
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 21 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2
analytická právna veta	Ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní až v konaní pred ústavným súdom námietku, ktorú mohol efektívne uplatniť a neuplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sa návrhom podaným na okresnom súde 23. apríla 2009 domáhali proti odporcom v 1. až 3. rade určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti. Návrh odôvodnili tým, že ako dlžníci uzatvorili 18. júna 2004 s obchodnou spoločnosťou (ďalej len „veriteľ“), zmluvu o pôžičke, na základe ktorej veriteľ poskytol sťažovateľom pôžičku v sume 492 000 Sk, ktorú sa sťažovatelia zaviazali splatiť najneskôr do 18. júna 2005 spolu s úrokmi v sume 20 000 Sk. Splnenie záväzku zo zmluvy o pôžičke sťažovatelia zabezpečili zriadením zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti na základe zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva z 18. júna 2004 (ďalej len „zmluva o zabezpečovacom prevode práva“) uzatvorenej podľa § 533 Občianskeho zákonníka. Sťažovatelia v návrhu poukázali na čl. IV zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, v zmysle ktorého v prípade nesplnenia záväzku sťažovateľov veriteľ zostáva výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, pričom nie je povinný vrátiť sťažovateľom splatenú časť pôžičky. Hodnota nehnuteľnosti bola určená znaleckým posudkom vyhotoveným súdnym znalcom 6. septembra 2006 na sumu 1,6 mil. Sk. Keďže sťažovatelia nespĺnili svoj záväzok v dohodnutej lehote splatnosti, veriteľ sa stal definitívnym vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú previedol na inú obchodnú spoločnosť, ktorá ju následne predala fyzickej osobe. Táto fyzická osoba nehnuteľnosť previedol na odporcov v 1. a 2. rade, ktorí na účel zabezpečenia hypotekárneho úveru zriadili na nehnuteľnosť záložné právo v prospech odporcu v 3. rade. Sťažovatelia namietali neplatnosť zmluvy o zabezpečovacom prevode práva pre rozpor so zákonom a tvrdili, že podľa zásady „nemo plus iuris...“ veriteľ nemohol platne previesť vlastnícke právo k nehnuteľnosti na ďalšie osoby. Okresný súd rozsudkom z 8. júla 2010 návrhu vyhovel a určil, že sťažovatelia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti a táto nie je zatiaľ záložným právom. Na základe odvolania odporcov krajský súd uznesením z 25. augusta 2011 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že súd prvého stupňa svojím postupom odňal odporcom možnosť konať pred súdom, pretože nevykonal dostatočné dokazovanie, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Okresný súd po vrátení veci rozhodol rozsudkom z 12. augusta 2014, ktorým návrh sťažovateľov

	zamietol vzhľadom „na právnu istotu ďalších nadobúdateľov k spornej nehnuteľnosti a na to, že navrhovatelia nepreukázali naliehavý právny záujem vo veci samej a sami porušili ustanovenie § 3 ods. 1 Obč. zákonníka o zachovaní zásady dobrých mravov“, ako aj s poukazom na dobromyseľnosť súčasných vlastníkov pri nadobudnutí vlastníctva k nehnuteľnosti. Na odvolanie sťažovateľov krajský súd rozsudkom z 18. novembra 2015 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej z dôvodu jeho vecnej správnosti. Podstatou námietok sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym záverom krajského súdu v napadnutom rozsudku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, teda nevyhovel návrhu sťažovateľov aj napriek záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, uprednostňujúc princíp právnej istoty nadobúdateľov nehnuteľnosti pred ochranou vlastníckeho práva pôvodných vlastníkov. Sťažovatelia predovšetkým spochybňovali záver krajského súdu o preukázaní dobrej viery odporcov v 1. a 2. rade pri nadobúdaní nehnuteľnosti.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu z 12. augusta 2014 Ústava nezakotvuje ústavný súd ako jediný a výlučný orgán ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy (ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd) nemal ústavný súd právomoc preskúmať namietaný rozsudok okresného súdu, keďže právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľov, ktoré ním údajne mali byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu a prostredníctvom odvolania krajský súd, pričom podanie odvolania sťažovatelia aj využili, hoci s nie priaznivým výsledkom. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu z 18. novembra 2015 V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd jednoznačným a vyčerpávajúcim spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny, keď sa stotožnil s jeho názorom o absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a súčasne dospel k záveru, že vzhľadom na princíp istoty a z neho vyplývajúci princíp dôvery v akty štátu a princíp ochrany nadobudnutých práv je nevyhnutné chrániť dobrú vieru nadobúdateľov (odporcov v 1. a v 2. rade) a zachovať existujúci právny stav nehnuteľnosti. Krajský súd pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vyhádzať aj z rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2219/2012, na závery ktorého poukázal a jeho východiská aplikoval na skutkové okolnosti prípadu sťažovateľov. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu dostatočne objasnil dôvody, na základe ktorých dospel k záveru o existencii dobrej viery a dobromyseľnosti odporcov v 1. a 2. rade pri nadobúdaní nehnuteľnosti, ktoré, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, sťažovatelia v priebehu konania ani nerozporovali, resp. sa nevyjadrovali k okolnostiam nadobudnutia nehnuteľnosti odporcami v 1. a 2. rade. Ústavný súd preto konštatuje, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru odvolávajúci sa na závery rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky vo veci sťažovateľov nemožno považovať za zjavne neodôvodnený či arbitrárny. V tejto súvislosti vyznieva rozporuplne námietka sťažovateľov o ústavne nekonformnom postupe krajského súdu, ktorý sa „opiera vo svojej rozhodovacej činnosti výlučne o rozhodnutie súdu cudzieho štátu“, keďže samotní sťažovatelia vo svojej sťažnosti viackrát argumentovali práve rozhodnutiami súdov Českej republiky. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov o pochybnostiach o dobrej viere a dobromyseľnosti súčasných vlastníkov ústavný súd uvádza, že, ako už bolo konštatované, sťažovatelia tieto námietky neuplatnili v konaní pred všeobecnými súdmi, ale po prvýkrát až v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd pre úplnosť zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradi ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov. Sťažovatelia v sťažnosti namietali aj porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, ktoré však aj napriek svojmu kvalifikovanému právnomu zastúpeniu v sťažnosti bližšie neodôvodnili. Keďže

	sťažnosť v tejto časti neobsahuje odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nespĺnenie zákonom predpísaných náležitostí. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESJP a iných súdov	ÚS SR: IV. ÚS 76/2012, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, I. ÚS 26/2014 ÚS ČR: I. ÚS 2219/2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	právna istota-ochrana nadobudnutých práv dobrá viera zmluva-zmluva o pôžičke princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-dôvery v právo

spisová značka	I. ÚS 514/2016
populárny názov	Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.08.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Určité zásahy do konečných súdnych rozhodnutí ako výnimku zo zásady právnej istoty a zo zásady res iudicata, sú prípustné, ak je takýto zásah odôvodnený potrebou nápravy extrémnej chyby. Mimoriadne opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdov sa ale nesmú uplatňovať ako zastreté odvolanie. Nesúhlas s právnym posúdením prípadu odvolacím súdom nie je sám osebe mimoriadnou okolnosťou odôvodňujúcou zrušenie právoplatného rozhodnutia.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka, v právnom postavení navrhovateľky v I. rade v konaní vedenom na najvyššom súde, bola účastníčkou konania o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený medzitýmný rozsudok okresného súdu. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím generálnym prokurátorom podané mimoriadne dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 243i ods. 2 OSP v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 a § 218 ods. 1 písm. c) OSP. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím porušil jej ústavou, ako aj dohovorom zaručené práva tým, že ústavne nekonformne odmietol mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom pre neprípustnosť, hoci prípustné bolo.
z odôvodnenia	Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd ďalej poznamenáva, že aj z početnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESJP“) možno vyvodit' kritický postoj ESJP k mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré zavisia od úvahy príslušného orgánu verejnej moci, či dôjde k podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku, alebo nie a následne k vyneseniu rozhodnutia, ktorým sa zruší právoplatné konečné rozhodnutie. V zmysle judikatúry ESJP je však prípustné

	zasiahnúť do nastolenej právnej istoty právoplatným rozhodnutím vnútroštátneho súdu vtedy, ak v konaní došlo k zásadnej vade alebo závažnému excesu, ktorý je potrebné napraviť, ak sú tu mimoriadne okolnosti prípadu, pričom však podľa judikatúry ESLP za takúto vadu alebo exces však nemožno považovať skutočnosť, že na predmet konania existujú dva rozličné názory, pretože právna istota v sebe zahŕňa požiadavku rešpektovania princípu <i>res iudicata</i>, ktorej prejavom je nezmeniteľnosť rozhodnutia. Uplatňovanie tohto princípu je zdôraznené zásadou, že žiadna zo strán nie je oprávnená žiadať o preskúmanie konečného a záväzného rozhodnutia len z toho dôvodu, aby dosiahla znovuo tvorenie prípadu a jeho nové skúmanie, pretože takýto mimoriadny opravný prostriedok by <i>de facto</i> mal charakter odvolania. Zrušené môžu byť iba na účely nápravy fundamentálnych chýb. Judikatúra ústavného súdu i súdov všeobecných sa v otázke prípustnosti mimoriadneho dovolania podávaného generálnym prokurátorom plynutím času menila, a to predovšetkým pod vplyvom judikatúry ESLP. Zmenu možno vyjadriť trendom reštriktívnejšieho prístupu súdnych orgánov k oprávneniu generálneho prokurátora podávať mimoriadne dovolanie. Okrem už uvedeného ESLP opakovane potvrdil, že pripúšťa určité zásahy do konečných súdnych rozhodnutí ako výnimku zo zásady právnej istoty a zo zásady <i>res iudicata</i>, ak je takýto zásah odôvodnený potrebou nápravy extrémnej chyby. „(...) Mimoriadny prieskum sa nesmie uplatňovať ako zastreté odvolanie (<i>appeal in disguise</i>) a samotná možnosť existencie dvoch právnych názorov na predmet konania nie je dôvodom pre opätovné posúdenie veci. Odkloniť sa od tohto princípu je možné iba tam, kde je to nevyhnutné z dôvodu okolností podstatného a závažného významu. Otázka posúdenia prípustnosti mimoriadneho dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľky (<i>mutatis mutandis</i> IV. ÚS 35/02). Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora za neprípustné, a preto ho ústavný súd považuje i z hľadiska ústavných aspektov za dostačujúce a ústavne relevantné. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	ÚS SR: PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 357/2013 ESLP: Ryabykh proti Rusku z 3. 12. 2003, sťažnosť č. 52854/99, bod 52, Kot proti Rusku z 18. 1. 2007, sťažnosť č. 20887/03, bod 29, Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 23. 7. 2009, bod 33
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	generálny prokurátor dovolanie mimoriadne dovolanie

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.